

Kent gij den Bijbel?

Een jonge dokter, op reis zijnde, moest eenigen tijd in een koffiehuis doorbrengen. Daar werd hij geërgerd door den spot veler aanwezigen, die den Bijbel tot het mikpunt hunner quasi-geestige opmerkingen hadden gekozen. 't Was niet om uit te houden, en onze bezoeker, hoezeer overtuigd van het gevaar, aan de biertafel ernstige dingen ter sprake te brengen, kon niet zwijgen. Toen hij zich met een krachtig bijbelwoord in het gesprek mengde, had dit de uitwerking, alsof olie in het vuur werd geworpen. „Blijf mij met uw Bijbel van 't lijf," zei de grootste praatjesmaker, „iedereen weet, dat het een dwaas boek is." — „Wel, mijn vriend," was het antwoord, „gij hebt dien Bijbel dan wel goed gelezen?" — „k Wou nog liever," merkte de man op. „Wie kan zich met zulken onzin bezig houden?" — „Wel," zei nu de dokter, „weet ge wel, met wien ge spreekt? Kent gij mij?" en toen de aangesprokene ontkennend antwoordde: „Vindt ge mij niet een gevaarlijk mensch?" „Maar mijnheer, dat zou toch de domheid gekroond zijn," was het bescheid, „ik ken u immers absoluut niet." — „Maar den Bijbel kent ge ook niet en gij noemt het een dwaas boek, is dat niet de dwaasheid gekroond?"

't Is een treurig verschijnsel, dat vele zoogenaamd beschaafde menschen een oordeel over den Bijbel hebben, zonder dien te kennen. Al herinnert ge hun, dat zelfs Renan schreef: „Ten slotte is de Bijbel toch nog het groote troostboek der menschheid," en Rousseau: „Is het mogelijk, dat hij, wiens geschiedenis het Evangelie verhaalt, slechts een mensch is?" ge krijgt ze niet aan 't lezen.

Frederik de Wijze heeft gezegd: „Vorstenbrieven leze men tweemaal, Gods brieven dagelijks," en Livingstone: „Ik heb den Bijbel gedurende mijn verblijf in Afrika, verscheiden keeren doorgelezen." Zelfs de bekende spotter Heinrich Heine moest eens uitroepen: „Welk een boek! Uitvoerig, grootsch als de wereld! Doordringend tot in de diepste geheimenissen der schepping en zich verheffende boven den onmetelijken hemel!"

Dit moeten ook voor de ongeloovigen onverdachte getuigenissen zijn. Zij kennen en vereeren den grooten dichter Goethe, maar weten zij ook, dat hij eens getuigde: „De groote vereering, welke door vele volken en geslachten der aarde aan den Bijbel wordt geschonken, dankt hij aan zijn innerlijke waarde, en hij is niet slechts een volksboek, maar het boek der boeken, daar hij de lotgevallen van één volk tot het symbool van alle overige volken maakt."

„Zwijg mij van al uw bewijzen tegen den Bijbel," zeide een hoogbejaarde Christen tot zijn geleerden zoon, een professor in de natuurwetenschappen, — „zwijg ervan, ze zijn me geen stuiver waard. Wanneer ik dezen Bijbel niet gehad had, dan ware ik bij alle moeilijkheden in het leven verongelukt, misschien wel krankzinnig geworden. De Bijbel hield mij 't hoofd boven water en bracht steeds weer licht en vreugde. Elken dag bood de Bijbel mij spijs en troost, en hij hield mij op den goeden weg. En als ik straks het donkere doodsdal in zal moeten gaan, dan zal Gods Woord, de Bijbel, mij troosten. En daarmee punctum!"

Dat was een nuchter en helder getuigenis.

Kunnen wij het nazeggen?

Maar daartoe moeten we den Bijbel kennen.

En het gebrek hieraan vinden we helaas niet alleen bij hen, die met den Bijbel geheel hebben afgerekend. Hoe veler zoogenaamd „meegaande" Christenen, lezen uit sleur zoo nu en dan, in 't beste geval dagelijks, eenige verzen in den Bijbel, zonder te komen tot ernstig biddend Schrift-onderzoek! En dat hebben we altijd, in het bijzonder in onze bange dagen, zoo zeer noodig.

L. K.

BEZIG MET ZICHZELF.

W een, er is iets in haar gezicht, in heel haar houding, dat mij niet aanstaat. Iets, alsof ze altijd bezig is met zichzelf. Alsof ieder woord, en iedere daad, berekend is op het bejagen van effect.

Wanneer ze zich kleedt, denkt ze: „Hoe zullen ze me nu vinden?" En iedere plooi, ieder klein sieraad is aangebracht om te behagen, Niet den enkele, of de enkelen, die haar lief zijn, doch een grooten kring. Ze heeft behoefte om te schitteren; thuis, in de gezellige beslotenheid van een kleinen kring, is 't voor haar niet om uit te houden.

Ze is ook wel eens lief, en wel eens meelijdend, o zeker. Maar haar liefde en haar medelijden wellen niet spontaan op. Haar glimlach is berekend, en als ze wel doet, zorgt ze, dat er getuigen genoeg zijn van haar minzaamheid.

En wanneer de liefde komt; wanneer zij zelve ook geeft, wat zij liefde noemt (want voor de echte liefde, die niet zichzelf zoekt, is er bij haar geen plaats) dan zegt ze nog: „Ik bemin, hoe interessant!" En als haar geliefde meent, dat ze met genot ziet naar de luchtkasteelen, die hij bezig is te bouwen, zal ze op een gegeven moment zeggen: „Wees toch voorzichtig! Zie je dan niet, dat je mijn japon kreukt?" Of ze zal hem lastig vallen om een broche, of een armband, zooals ze die een kennis zag dragen, van wie ze jaloersch is.

Wanneer ze moeder wordt — o 't klinkt hard, maar ik hoop, dat ze nooit moeder wordt.

Want er zal altijd wel een en ander zijn, haar zelf betreffend, waarin ze meer belang stelt dan in 't naar liefde hunkerend vragen van haar klein kind.

Als dat kind mooi is, en zich goed gedraagt, zal ze 't soms mee nemen voor een wandeling, of een bezoek. Maar dan zal ze, als ze bewonderende blikken van voorbijgangers ziet, altijd nog vol trots denken: „Dat is mijn kind!"

En wanneer de smart komt, en ze zich moet kleeden in 't somber rouw-zwart, zal nog een van haar eerste gedachten zijn, of dat zwart haar bleekheid interessant maakt, dan wel, of ze er oud mee uitziet.

Ge zegt, dat er niet zulke vrouwen zijn. Ik wilde, dat ge gelijk hadt. Dat de oorlog, die zooveel vrouwen roept op posten, niet voor haar bestemd, tenminste dit goed had gedaan, dat hij dit soort vrouwen onmogelijk had gemaakt.

Maar ik vreeze.

Want het zit hem niet in de omstandigheden.

En een conductrice in haar nette uniform, een werkster in een munitie-fabriek kan evengoed vervuld zijn van zichzelf en van eigen gewichtigheid als de gevierde schoone op een bal.

Gelukkig, niet bij allen komt het zoo tot het uiterste. Opvoeding en omstandigheden, hoogere leiding immers, kunnen remmend werken.

Maar kunnen al onze Christen-vrouwen, kunnen onze Christen-meisjes met de hand op het hart betuigen, dat er bij haar geen beginsel van dit alles is?

Er is in den Bijbel ook sprake van een bezig-zijn-met, 't welk door den Heiland afgekeurd wordt:

„Doch Martha was bezig met veel dienens."

Ik geloof echter, dat ze zich die bestraffing niet om dat dienen op zichzelf op den hals haalde, doch omdat ze onder dat dienen bezig was, niet allereerst met haar Heiland, doch met zichzelf. „Heere, trekt Gij u dat niet aan, dat mijn zuster mij alleen laat dienen? Zeg dan haar, dat zij mij helpel!"

Mij en nog eens mij.

